

Ο Σαντ.— Ένομο σου, Φασιανή, κι'ό μουσάτος πετεινός γιὰ τὸς πόνοσ σου πονεὶ και συμπάσ' ελικρινῶς.

Δίχως κόρδωμα μεγάλο και χωρὶς ξεφωνητὰ ἔλα μου τὰ θυνάτὰ γιὰ χατήρι σου θά βάλω.

Κι'ὰν τὸ δάνειον γανῆ, ἕνα μόνον σου ζῆτῶ νὰ μὴ φῶς, Φασιανή, και τὸ δάνειον αὐτό, καθὼς κι' ἄλλα πρὸ καιροῦ φαγωμένα κουτουροῦ.

Ο Παρ.— Τεῖναι τοῦτα, ποῦ τῆς λέει λυπημένος ὁ μουσάτος;

Ο Φασ.— Ἡ Φασιανὴ νομῖς πὼς ὑποδηλοῦ τὸ κράτος, ὅπου λέν πὼς δὲν ἀφίνει μῆτε ψιχουλα, ζῆτῶνε, γιὰ νὰ φῶς και οὐ κι' ἐκείνοι, ποῦ πληθρῶνουν και πεινάνε.

(Ἐρχονται κι' ἄλλα Σαντεκλέρ οὐγιῶτες και στωμόλοι, τοῦ κυβερνωτῶτος Σαντεκλέρ συμβουθοὶ και φίλοι, μὲ πλοῦσια πετωμάτια μεγάλης πουκίλλας, κι' ὁ γαργολόρος πετεινός ὁ τῆς Διγιάλειας.)

(Ἐρχεται και μὲ γαλιάνδρα στοῦ θεάτρου τὴν οκηνη και μιμεῖτ' ἐπιτηθείως καθενὸς πουλιζοῦ φωνή.)

Ο Φασ.— Τὴν γνωρίζεις τὴν γαλιάνδρα, τὴν γνωρίζεις τὴν [τακίστρα;

Ο Παρ.— Μὰ και πορὸς δὲν τὴν γνωρίζεις τὴν Βουλή τὴν κα- [λαδίστρα;

Τὶ λαρόγγι, ποῦ σοῦ τόχη... και πολλοὶ μικρομεγάλοι τῶν συγχρόνων παπαγάλοι και παπαγαλκῶν κι' ὄχι.

Τὶ λαρόγγι, τί φωνή!... κι' ἡ κυρὰ Φασιανὴ τρέχει μὲ λαχτάρα τὴσ 'στην γαλιάνδρα νὰ τὴν ὀσση.

Ο Φασ. Μπράβο ποῦ καταλαβαίνεις κι' ἔλο 'στην ὀσία μπαίνεις.

(Κι' ἕνας τσαλαπετεινός ἐμφανίζεται τρανός. Κι' ἄλλοι τσαλαπετεινοὶ τὸν ἀκολουθεῖν κοντά, ποῦ γιὰ τὴν Φασιανὴ νομῶθουν μῆσα τὸν ὀσιντὰ.)

Ο Φασ.— Γνωρίζεις τοῦτον, Περικλητῆ, τὸν τσαλαπετεινός;

Ο Παρ.— Γνωρίζω τὸν λεγόμενον και τὸν ἐρασιπνός.

Και πορὸς ἐὰν ξέρει, Φασουλη, τὸν Κόντη τὸν Γεωργιάκη;

Ο Φασ.— Μπράβο σου ποῦ τὸν γνωρίζεις, ἐξόπτηνος λεγάκι;

Γιὰ κύττα τον πὼς ἐρχεται μαζί μὲ τὴν παρέα και πὼς τεντῶνε τὸν λαμό... και τοῦτος ἀπὸ τὸν καμῖο μεταμορφῶ εἰς Ἐπίσκοπα οὐν τὸν παλιρὸ Τῆρῆα.

Γνωρίζεις και τὸν κάτσαρον τὸν λιγρὸ, ποῦ φάλλει μὲ τόσο πόθος ἀδελφεῖ...

Ο Παρ.— Γνωρίζω και τὸν Ράλλη.

Ο Φασ.— Γιὰ κύττα τώρα, Περικλητῆ, μὲ κουκουβάγια πέρα.

Ο Παρ.— Τὴν ξέρω... γιὰ τὸ κάτσαρο μου λὲς τὴν συμπαθε- [ρα.

(Ἐξαφν' ἀκούεται φωνὴ και κλαυθμηρὰ κι' ἐξείτα, και κραδ' ἡ κουκουβάγια: ποῦσαι, Θανάση Βάγια, και λέν πολλοὶ πὼς ἔνοτε μ' αὐτὸ τὸν Ἐυταξία.)

Νέα Σκηνης μεταλλαγή, νύκτα, μυστήριον, σιγή.

(Μῆσα ἀε δάσος σκοτεινὸ πλανῶνται νυκτοπούλιζα, ποῦ φεύγουν τὸν Ἀδερεινὸ και τῆς ἀγῆς τὴν πουλίμα.)

(Νομῖεις εἶ μυστικὴ τελεταὶ λειτουργία... νῦξ ἀληθῶς συμβολικὴ καθὼς ἡ Βαλπουργία.)

(Κατὰ τῆς Συνελεύσεως συνιμοτοῦν ὁ δάση, ὅπσταν κῶραξ μελανός, πρῆψ' Ἐπίσκοπος κλεινός, ἐρχετ' ἐκείνα τὰ πουλιὰ τῆς νύκτας νὰ διαβάση.)

Ο Φασ.— Μπορεῖς κι' αὐτὸν τὸν κῶρακα τὸν μαύρο νὰ γνω- ποῦ πανηγύρι γύρω τοῦ τὸ νυκτοπούλιζα κάνουν; [ρίσις.

Ο Παρ.— Φαρρὸ πὼς τὸν Ἀμβρόσιον κυττάω τῆς Δαρύσεως, ποῦ μὲ συλλαλητήρια ζῆτῶν νὰ τὸν λευκανῶν.

Ο Φασ.— Μόνον γι' αὐτὸν μοῦ φαίνεται κατάλληλη δουλειὰ τὸ νὰ διαβάξῃ τῆς νυκτὸς τὰ κῶραξοντα πουλιὰ.

(Και πάλιν ἀλλαγὴ Σκηνης: μὲ φῶς ἡμέρας θερινῆς.)

Μία λευκὴ περιστέρα μ' ἄλγας χλωρὸ κλωνάρι καθίσει 'στῆς γλαυκῶπδος τὸλόχρυσου κοντάρι.)

Ο Παρ.— Τὸ περιστέρι, τὸ λευκὸ τί γίνεται, Φασουλη;

Ο Φασ.— Αὐτὸ τὴν Ἐπανάστασι νομῖς πὼς ἔηλοσ.

Ναὶ μὲν ἄλγας εἰρηνικῆς χλωρὸ κλαδί μῆς φέρει

τοῦτο τὸ περιστέρι, πλὴν οἰονδήποτε πουλι

φλούρωσ κατ' αὐτοῦ λαλεῖ,

κἂν Κόντωρ τοῦτο λέγεται, Κόκκις, Ἐρωδιός,

μὲ τὸ κοντάρι τὸ μακρὸ τῆς κόρης τοῦ Διὸς

θὰ τρώη κατακεραλαζέει... γι' αὐτὸ 'στὸ λέμπον δῶρο

τῆς Ἀθῆνας ἐκάθισε, κι' ἔχρ' ἡ θεία κόρη,

Και κατένας, ὅπου κῶραξ κατ' ἐκείνης ἡθῶς

κἂν ὄλιγο, κἂν πολὺ,

γίνετ' Ἐπιεγορός, φασιανικὸν πουλι.

Ἡ παράστασις τελεγεῖται...

τὴν κατάλαβες καθῶν;

Ο Παρ.— Τὴν κατάλαβα, γαῖδορ,

κι' ὄρα χαστουκίαι 'στὴ μοῦρη.

Μαὶ ἐμῆστας πουκίλλαι

μ' ἄλλοις λόγοσι ἀγγάλας.

'Απόψε 'στὸ Βασιλικὸν χορὸς τῶν Ἀνιάτων, φιλάνθρωπος, φωτοβολῶν κατ' ἄσπρον τὸν θαυματιῶν.

Ἐν μῆσφ θρόλων και φημῶν τοσοῦτων ἀπεικταῖν ὁ Σύνθεσμος τῶν Κυριῶν τοῦ Πειραιῶς και πάλιν κάνει γιὰ τὰς ἐργασιὰς 'στὸ πάγκαλον Ἀκτατοῦ προσωπεριὰ μὲ χορὸν τὴν αἰρῶν μεγάλην.